

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Drochia din 02 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 octombrie 2015, declarat de inculpatul

Statnic Ion Vasile, născut la 30 decembrie 1962, originar și locuitor al s. Șurii Noi, r-nul Drochia, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>22 aprilie 2014 – 02 aprilie 2015,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>04 mai – 16 octombrie 2015,</i>
	<i>22 decembrie 2015 – 02 martie 2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Drochia, din 02 aprilie 2015, inculpatul Statnic Ion a fost condamnat în baza art. 186 alin. (5) Cod penal la 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

Acțiunea civilă înaintată de Chiosa S. a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța civilă.

2. Instanța de fond a constatat, că pe parcursul lunilor septembrie – noiembrie 2011, prin înțelegere prealabilă și împreună cu Nedobeico I., condamnat deja prin sentința judecătorei Drochia din 17.02.2014 în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, inculpatul Statnic Ion, în scop de profit, intenționat și pe ascuns, a sustras din iazul ce-i aparține cu drept de folosință lui Chiosa S., amplasat în s. Popeștii de

Sus, r-nul Drochia, 6 tone de pește dintre care: 4 tone specia „carp”, cu prețul de 50 lei/kg, în sumă totală de 200.000 lei și 2 tone specia „tolstolob”, cu prețul de 20 lei/kg, în sumă totală de 40.000 lei, cauzând părții vătămate o daună în proporții deosebit de mari, în valoare de 240.000 lei.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat, că se ocupă cu peștele de foarte mult timp, deoarece lua pește din s. Corneleuca, r-nul Dondușeni și îl vindea împreună cu soția în piața din or. Drochia. Pe Nedobeico A. nu îl cunoaște. Deține barcă cu plasă, dar nu l-a rugat niciodată pe Nedobeico A. să îi permită să prindă pește în iazul lui Chiosa S.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Chiosa S. a declarat că din anul 2008 deține în arendă iazul care se află în s. Popeștii de Sus, r-nul Drochia. În calitate de paznici activau Nedobeico I. și Nedobeico A. În vara anului 2011 a hotărât să prindă pește împreună cu Garabajiu V., Vicol V. și Țîbolischi D. Au prins pește de specia carp, care cântărea aproximativ 3 kg. Timp de 3 ani a folosit zeci de tone de hrană pentru creșterea peștilor. La sfârșitul lunii noiembrie au scos din iaz aproximativ 2 tone și 700 - 800 kg de pește „tolstolob” și „carp”. Tot atunci, persoanele care scoteau peștele i-au comunicat că în iaz nu mai este pește. Astfel, a ajuns la concluzia că peștele a fost furat. În decembrie 2011, la iaz au sosit colaboratorii poliției pentru a cerceta cazul. Atunci paznicul Nedobeico I. a recunoscut, că la iaz a fost inculpatul și a prins pește de vreo 20 ori, de fiecare dată încărcând în automobil său câte 8 - 10 saci cu pește, a câte 50 kg fiecare, promițându-i că-i va da bani.

Martorul Garabajiu V. a declarat, că în anul 2011 au pescuit vreo două zile la iazul arendat de Chiosa S., cu permisiunea ultimului, și au prins pește care cântărea la 3 kg. În ambele zile au prins câte 20 - 30 de pești.

Martorul Magdei L. a declarat că în 2011 a participat, ca angajat, la scos pește cu năvodul din iazul lui Chiosa S., în cantitate de aproximativ 2 tone. Peștele l-au scos din iazul mic, în jurul la 6 tone, și aproximativ 2 tone l-au trecut în iazul mare, iar 4 tone l-au trecut înapoi în iazul mic. Peștele era de specia „carp” și „tolstolob”, cel de specia „carp” cântărea aproximativ 1,5 kg, iar cel de specia „tolstolob” cântărea aproximativ 0,5 – 0,6 kg. În luna noiembrie iarăși a fost angajat la iazul lui Chiosa S. pentru a prinde pește, de unde au scos aproximativ 2 tone de pești, pește mort nu a observat.

Martorul Slesari P. a declarat că a fost angajat în luna ianuarie, februarie la iazul pe care îl deține Chiosa S. și au scos pește cu năvodul în cantitate de 6 tone, dintre care 2 tone l-au trecut în iazul mare, iar 4 tone l-au lăsat în iazul mic. Peștele cântărea aproximativ 1 - 1,2 kg. În primăvara anului 2011 a fost iarăși la iazul respectiv pentru a verifica dacă nu a înghețat peștele peste iarnă, astfel au constatat că peștele cântărea cu 0,2 – 0,3 kg mai mult. Ulterior, în toamna aceluiași an, au mai scos 2 tone de pește de specie „carp” și „tolstolob”. Mai mult pește nu era în iaz. Se ocupă cu năvodul din anul 2002 și consideră că este posibil ca timp de 20 de zile să scoți o cantitate de 6 tone de pește din iaz.

Martorul Dobândă M. a declarat că pe inculpat îl cunoaște, deoarece soția acestuia s-a adresat la el, că dorește să comercializeze pește. Peștele îl aduceau la

piața de produse alimentare din or. Drochia cu un microbuz de culoare roșie, venind să vândă peștele de 2 ori pe săptămână, însă ce cantități aveau nu cunoaște. Din spusele soției inculpatului, cunoaște că acesta comercializa pește și în altă piață.

Martorul Guțu A., a declarat că în toamna anului 2011 a fost anunțat de Chiosa S. că i-a dispărut peștele din iaz. Deplasându-se la iaz împreună cu Chiosa S. și întrebându-l pe Nedobeico I. cum putea să dispară așa cantitate mare de pește din iaz, acesta le-a comunicat că nu s-a așteptat că va dispărea tot peștele. A recunoscut că i-a permis inculpatului să scoată pește. I-a întâlnit des pe Nedobeico I. cu inculpatul la iazul lui Ciolan C.

Martorul Chiosa V. a declarat că în august 2011, a fost la iazul din s. Popeștii de Sus, r-l Drochia și împreună cu fratele său au aruncat o plasă în iaz, aproximativ într-o oră au scos din iaz 7 bucăți de pește de specie "carp" care cântărea aproximativ 3 kg. Prin noiembrie, Chiosa S. l-a rugat să aducă pescarii la iaz pentru a scoate pește. După ce pescarii au scos niște pește, au înțeles că pește nu mai era în iaz. Prin luna decembrie 2011, întrebându-l pe Nedobeico I. despre furtul de pește, acesta i-a răspuns că nu s-a gândit că vor scoate tot peștele cu Statnic I.

Martorul Nedobeico I. a declarat că din 2007 a activat în calitate de paznic, împreună cu fratele Nedobeico A., la iazul ce-i aparține lui Chiosa S., din s. Popeștii de Sus, r-nul Drochia. Cunoaște că în iaz era pește de specie „carp” și „tolstolob”. Chiosa S. aducea hrană pentru pește și o arunca în iaz. Chiosa S. nu verifica cum crește peștele, însă peștele cântărea la 2 kg. Nu cunoaște cine a sustras peștele din iaz în toamna anului 2011. Cu Statnic I. nu a sustras pește din iaz. La ancheta preliminară a declarat că a sustras peștele din iaz împreună cu Statnic I. deoarece a fost amenințat de Chiosa S. și de ofițerul de urmărire penală. Sentința în privința sa nu a contestat-o, deoarece îi era frică de Chiosa S. Pe Statnic I. îl cunoaște deoarece venea cu un automobil de culoare roșie la Ciolan C.

Conform procesului - verbal de cercetare la fața locului din 13 februarie 2013 și tabelului fotografic, a fost cercetat automobilul de model „Fiat Scudo”, n/1 DR AP 732, care-i aparține inculpatului Statnic I.

Potrivit procesului - verbal de verificare a declarațiilor bănuitului Nedobeico I. la locul infracțiunii din 19 februarie 2013 și tabelele fotografice, ultimul a povestit cum a sustras peștele împreună cu inculpatul.

Prin sentința Judecătoriei Drochia din 17 februarie 2014, Nedobeico I. a fost condamnat în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, pentru faptul că pe parcursul lunilor septembrie - noiembrie 2011, prin înțelegere prealabilă și împreună cu Statnic I., având scop unic de profit, intenționat, pe ascuns au sustras și însușit din iazul lui Chiosa S., din s. Popeștii de Sus, r-nul Drochia, care-i aparține cu drept de folosință 6000 kg de pește, dintre care 4000 kg specia „carp”, prețul unui kg - 50 lei, în sumă totală de 200.000 lei și 2000 kg specia „tolstolob”, prețul unui kg - 20 lei, în sumă totală de 40.000 lei, cauzând părții vătămate o daună materială în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 240.000 lei. Sentința nu a fost atacată, devenind irevocabilă.

Argumentele inculpatului că el nu a comis această infracțiune, sunt apreciate critic, deoarece se combat prin totalitatea probelor cercetate în ședința de judecată, urmărind scopul evitării răspunderii penale pentru fapta comisă.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, de persoana celui vinovat, că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă numai prin izolare de societate, cu aplicarea unei pedepse minime prevăzută la articolul corespunzător.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a invocat, că instanța de fond greșit a apreciat probele pe cauză, pronunțând o hotărâre de condamnare care contravine atât circumstanțelor de fapt, cât și normelor legii procesual penale.

Acuzarea nu a prezentat probe prin care se demonstrează faptul sustragerii peștelui în cantitate de 6000 kg din iazul amplasat în s. Popeștii de Sus, r-nul Drochia, ce aparține lui Chiosa S., concluzia fiind bazată pe presupuneri și lipsită de suport probant.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 octombrie 2015, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în faptele incriminate și făcând o încadrare juridică justă a acțiunilor lui Statnic I. în baza art.186 alin. (5) Cod penal, totodată corect apreciindu-i inculpatului măsura de pedeapsă, ținând cont de prevederile legale, circumstanțele cauzei și persoana vinovată.

Soluția instanței de fond se bazează pe declarațiile părții vătămate Chiosa S., a martorilor Garabajiu V., Nedobeico A., Magdei L., Slesari P., Dobîndă M., Moroșan A., Guțu A., Chiosa V., Nedobeico I., plângerea lui Chiosa S. din 23.12.2011, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27.12.2011 și planșeurile fotografice, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 13.02.2013 cu anexa planșă fotografică, procesul-verbal de verificare a declarațiilor bănuitului Nedobeico I. la locul infracțiunii din 19 februarie 2013 și tabelele fotografice, calculele întreprinderii specializate privind prejudiciul cauzat părții vătămate, facturile fiscale și sentința Judecătoriei Drochia din 17 februarie 2014.

Arendarea iazului de către Chiosa S. se confirmă prin contractul de arendă a construcțiilor hidrotehnice ale iazului din 20.08.2008, contractul de folosință a terenului ocupat de iaz din 20.08.2008 și a planurilor cadastrale, iar procesul-verbal din 27.12.2011 confirmă existența în natură a iazului.

Existența cantității menționate în rechizitoriu de pește și faptul sustragerii ei din iaz, se confirmă prin baza probantă administrată, printre care și calculele întreprinderii specializate din 19.07.2012, facturile fiscale, declarațiile părții vătămate Chiosa S. și a martorilor Ceban R., Aramă I., Garabajiu V., Nedobeico Iu., Nedobeico A., Chiosa V., Magdei L., Slesari P., Guțu A., Lazarencu N., Vicol V., Chiosa P. implicați în procesul de transportare, transferare, creștere și prindere a peștelui și alte activități.

Prin declarațiile persoanelor și documentele nominalizate se confirmă, că în iazul dat a fost introdusă o cantitate suficientă de puiet de pește pentru creștere, că puietii de pește au fost asigurați cu hrană, că peștele a crescut și în iazul dat a existat în natură o așa cantitate, imputată inculpatului, că la verificarea iazului la finele anului 2011 nu a mai fost găsită cantitatea de pește crescută, fiind stabilit furtul.

Întreprinderea de Stat pentru Cercetare și Producere a Resurselor Biologice Acvatice „Acvacultura - Moldova”, prin calculele sale în baza procentului normativ de creștere, iernare, densitate, pierdere, productivității, nivelului de apă și caracteristicilor tehnice ale bazinului acvatic etc., a concluzionat existența în iazul arendat de Chiosa S. a cantității de pește afirmat de acesta.

Mai mult, și martorii audiați în cadrul procesului au confirmat prezența în iaz a peștelui cu caracteristicile indicate de întreprinderea specializată și partea vătămată, ce susțin încă o dată concluziile întreprinderii specializate și argumentele părții vătămate.

Prețul de piață al peștelui la situația septembrie - noiembrie 2011, este confirmat prin certificatul nr. 20 din 13.02.2013.

Potrivit persoanelor responsabile de la piață, Moroșan A., de la gospodăria municipală din Drochia, Dobîndă M., medicului veterinar, Postovan I. și altor martori audiați, precum și a declarațiilor sale, inculpatul a comercializat permanent în perioada vizată cea mai mare cantitate de pește viu dintre toți comercianții, neavând în acest sens un loc stabil de producere a peștelui.

Există o sentință definitivă și executorie, prin care a fost stabilită vinovăția prin participare a lui Nedobeico I. în cazul furtului peștelui, fiind stabilită și determinată în învinuire cantitatea de pește și prețul acestuia. Declarațiile lui Nedobeico I. date în cauza penală de învinuire a sa corespund realității, deoarece sânt în concordanță, confirmare cronologică și de fapt cu materialul probant administrat. Acele declarații Nedobeico I. le-a susținut și la urmărirea penală din cadrul cauzei penale în privința inculpatului.

Ulterior, în ședința de judecată a prezentei cauze, Nedobeico I. și Nedobeico A. au declarat, că au fost impuși să dea astfel de declarații de Chiosa S. și polițiști.

Acuzatorul, după respectivele audieri, a depus un raport pentru examinarea acestor declarații în ordinea art. 274 Cod de procedură penală, efectuând un control al acestor declarații, și ca rezultat a refuzat în începerea urmăririi penale clasând procesul penal din lipsa infracțiunii.

La 09.02.2015, a fost pornită cauza penală nr. 2015328004 în baza art. 314 alin. (1) Cod penal, pe faptul determinării lui Nedobeico I. de a depune declarații mincinoase în instanța de judecată.

La 17.02.2015, au fost pornite cauzele penale nr. 2015328005 și nr. 2015328006 în baza art. 312 alin. (2) Cod penal în privința lui Nedobeico I. și Nedobeico A., pentru darea declarațiilor false în instanța de judecată.

Astfel, declarațiile lui Nedobeico I. și Nedobeico A. date în ședința instanței de fond pe cazul de învinuire a lui Statnic I., sunt apreciate critic, fiind contrare cumulului de probe.

Declarațiile acestora date urmării penale, veridicitatea cărora le-au confirmat și consemnat personal, sunt în legătură cauzală cu celelalte probe administrate, reflectă realitatea obiectivă și stabilesc adevărul, de aceea au fost menținute și admise de instanța de fond.

Argumentele și poziția inculpatului referitor la nerecunoașterea vinei, examinarea necorespunzătoare a cauzei penale, aprecierea superficială a probelor și condamnarea ilegală, nu pot fi luate în considerație, așa cum, atât la urmărirea penală, cât și la judecarea cauzei în fond, cazul de furt a fost dovedit în deplină măsură prin consecutivitatea de probe și legătura dintre ele, fiind apreciate de instanța de fond la justa lor valoare.

Se resping afirmațiile inculpatului, precum, că din materialele dosarului și probele prezentate de acuzator nu se demonstrează, că a sustras pește în cantitate de 6000 kg din iazul amplasat în s. Popeștii de Sus, r-nul Drochia, care se află în posesia lui Chiosa S., deoarece aceste afirmații au un caracter declarativ și contravin probelor din materialele cauzei. Or, reieșind din totalul de probe, rezultă cu certitudine săvârșirea de către inculpat a furtului vizat.

Cantitatea peștelui și valoarea prejudiciului cauzat lui Chiosa S. ca urmare a furtului se confirmă prin consecutivitatea de probe administrate și confirmate în ședința de judecată.

Sunt apreciate critic probele prezentate de apărătorul inculpatului referitor la sancționarea lui Chiosa S., deoarece însăși Nedobeico A. la audierile sale în ședința instanței de fond din 12.02.2015 a declarat, că Chiosa S. l-a bătut ca să spună unde-i peștele și că pe cazul pretensei determinări a lui Nedobeico A. de către Chiosa S. și polițiști de a da declarații false a fost efectuat un control de către procuror, care a stabilit lipsa temeiniciei acestor afirmații.

Prin sentința din 02.04.2015, acțiunea civilă a fost admisă în principiu și a fost lăsată în ordinea procedurii civile, deoarece conform rechizitoriului era suma de 240.000 lei, însă Chiosa S. a invocat suma de 300.000 lei fără a o motiva, dar nu din alte motive, după cum susține avocatul.

În principiu a fost admisă acțiunea civilă și prin sentința din 17.02.2014, așa cum Chiosa S. a pretins de la Nedobeico I. doar 4000 lei, pe care acesta i-a primit de la inculpat.

Inculpatului i-au fost oferite toate posibilitățile legale de a se apăra și a-și expune poziția în cadrul procesului dat, nefiindu-i îngrădit nici un drept procesual,

inclusiv la apărare, la un proces echitabil și la egalitatea armelor și doar în cadrul acestei cauze a fost stabilită vinovăția sa și i-a fost aplicată pedeapsa penală.

Sentința din 17.02.2014 a fost luată în considerație de către instanța de fond doar în coroborare cu celelalte probe administrate, dar nicidecum n-a fost pusă doar ea la baza vinovăției și condamnării.

Instanța de apel, conchide, că instanța de fond la stabilirea pedepsei corect s-a condus de art. 61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă minimă prevăzută de legislator, care este echitabilă faptei infracționale săvârșite, în corespundere cu împrejurările cauzei, normele legale și care va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului.

Instanța de fond a ținut cont de gravitatea faptei comise, de părerea părții vătămate, de faptul că inculpatul nu are antecedente penale și se caracterizează pozitiv, că nu s-au stabilit circumstanțe atenuante și agravante pe cauză și de comportamentul acestuia la proces exprimat prin sustragerea de la urmărirea penală și lipsa unei colaborări efective cu organul de urmărire penală.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat, că instanța de apel a respins solicitările apărării privind necesitatea cercetării suplimentare a probelor administrate la materialele cauzei în instanța de fond, prin audierea martorilor Nedobeico A. și Nedobeico I.

Reieșind din cele declarate în instanța de fond de acești martori, ei au fost determinați de Chiosa S. prin amenințări să declare precum că inculpatul a sustras peștele din iaz. Aceste declarații contradictorii cu cele existente la urmărirea penală, impun necesitatea cercetării suplimentare a declarațiilor martorilor în instanța de apel, în scopul stabilirii adevărului și în special în vederea lichidării oricăror dubii.

Apărarea a prezentat în instanța de apel probe suplimentare noi - materialele cauzei contravenționale în privința lui Chiosa S., prin care se confirmă, că Chiosa S., la 13.11.2014, fiind în relații ostile cu Nedobeico A., aplicându-i lovituri cu pumnii, i-a provocat vătămări corporale ușoare, aceasta confirmând declarațiile martorilor privind existența influenței și amenințărilor din partea lui Chiosa S., probele fiind apreciate arbitrar de instanță în mod critic.

Existența bunurilor proprietarului care se pretinde că au fost sustrate de inculpat – peștele în cantitate de 6 tone, a fost constatată doar pe baza unor presupuneri a părții vătămate, bazate pe calculele acestuia, privitor la cât pește și în ce cantitate ar trebui să existe în iazul său.

Reieșind din învinuirea adusă, peștele ar fi fost sustras în perioada lunilor septembrie – noiembrie 2011, iar actul „Acvacultura – Moldova” este datat cu 19.07.2012. La momentul adresării la poliție a plângerilor lui Chiosa S., datate cu 23.12.2011 și 28.12.2011, un astfel de calcul lipsea, iar Chiosa S. nu avea de unde să cunoască cantitatea de pește existentă în iaz, iar cantitatea de pește de 6 tone a fost indicată arbitrar, fără existența unor date obiective. Declarațiile martorilor, indicate drept probă care confirmă existența cantității peștelui pretins sustras, în

fond nu demonstrează cantitatea de 6 tone de pește, confirmând doar că martorii au prins împreună cu Chiosa S., pește din iazul respectiv.

Martorul Magdei L. a declarat, că a tras năvodul la Chiosa S. și în ianuarie - februarie 2011, a scos aproximativ 6 tone de pește, dintre care a mutat 2 tone în alt iaz, iar în luna noiembrie 2011 a mai scos aproximativ 2 tone de pește, iar la un calcul elementar, reiese că Chiosa S., ajutat de Magdei L., a scos din cele 6 tone de pește presupuse a fi în iaz, 4 tone, nefiind clar din care considerente și în baza căror probe, instanța a constatat existența, cantitatea și valoarea peștelui pretins sustras.

Art. 186 alin. (5) Cod penal implică obligatoriu aprecierea și stabilirea fermă a valorii prejudiciului cauzat prin infracțiunea comisă de inculpat în vederea aprecierii valorii prejudiciului.

Acuzarea nu a prezentat probe concludente și pertinente în vederea demonstrării valorii prejudiciului cauzat prin infracțiune. Existența infracțiunii este bazată pe presupunerea părții vătămate.

Atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării cauzei în instanța de fond, nu a fost prezentată nici o concluzie a expertului sau specialistului, care ar confirma presupunerile părții vătămate, cu referire la cantitățile și valoarea bunurilor presupus sustrate.

Sentiința de condamnarea a lui Nedobeico I. nu poate fi admisă drept probă, din motiv că instanța a constatat fapta comiterii infracțiunii de către el în comun și prin înțelegere prealabilă cu Statnic I., fiind astfel, constatată vinovăția inculpatului în lipsa acestuia, prin încălcarea flagrantă a drepturilor sale la apărare și la o judecată echitabilă, prevăzute de Constituția R.M., Codul penal și CEDO.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza legii mai blânde.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină

indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, care prevede inclusiv următoarele temeiuri – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza legii mai blânde (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apelul inculpatului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza legii mai blânde, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă, că recursul dat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recursul ordinar al inculpatului și reproduse la pct. 5. din prezenta decizie - martorii Nedobeico A. și Nedobeico I. au explicat că au fost determinați de Chiosa S. prin amenințări să declare că inculpatul a sustras peștele din iaz, că peștele ar fi fost sustras în perioada lunilor septembrie – noiembrie 2011, iar actul „Acvacultura – Moldova” este datat cu 19.07.2012, că la momentul adresării la poliție cu plângeri de către Chiosa S., datate cu 23.12.2011 și 28.12.2011, un astfel de calcul lipsea, iar Chiosa S. nu avea de unde să cunoască cantitatea de pește existentă în iaz, că nu a fost prezentată nici o concluzie a expertului sau specialistului, care ar confirma presupunerile părții vătămate, cu referire la cantitățile și valoarea bunurilor

presupus sustrase, că și martorul Magdei L. a dat unele mărturii, că sentința de condamnare a lui Nedobeico I. nu poate fi admisă drept probă, din motiv că instanța a constatat fapta comiterii infracțiunii de către Nedobeico I. în comun și prin înțelegere prealabilă cu Statnic I., fiind astfel, constatată vinovăția inculpatului în lipsa acestuia, prin încălcarea flagrantă a drepturilor sale la apărare și la o judecată echitabilă, prevăzute de Constituția R.M., Codul penal și CEDO, nu au fost invocate și în apel (pct. 3. și 5. din decizie).

Prin urmare, recursul ordinar în acest sens nu are niciun suport legal.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar declarat, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (pct. 5 din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Chiosa S., a martorilor Garabajiu V., Nedobeico A., Magdei L., Slesari P., Dobîndă M., Moroșan A., Guțu A., Chiosa V., Nedobeico I., plângerea lui Chiosa S. din 28 decembrie 2011 și 23 decembrie 2011, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27 decembrie 2011 și planșe fotografice, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 13 februarie 2013 cu anexa planșa fotografică, procesul-verbal de verificare a declarațiilor bănuțului Nedobeico I. la locul infracțiunii din 19 februarie 2013 și tabelele fotografice, calculele întreprinderii specializate, facturile fiscale și sentința Judecătorei Drochia din 17 februarie 2014, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul inculpatului.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanța de fond și apel. Or, în cazul în care instanța de fond și apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de

a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Pe lângă aceasta, recursurile vizate sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2., 4. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Este de reținut și faptul, că potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, apărarea nu a solicitat audierea suplimentară în instanța de apel a martorilor Nedobeico A. și Nedobeico I., în conformitate cu art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, care prevede că în cazul în care declarațiile persoanelor care au fost audiate în prima instanță se contestă de către părți, la solicitarea acestora, persoanele care le-au depus pot fi audiate în instanța de apel conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță. Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile inserate în actul procedural vizat sunt prezumate a fi veridice.

Împrejurările enunțate denotă, în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate, și că recursul declarat este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Statnic Ion Vasile împotriva sentinței Judecătorei Drochia din 02 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 octombrie 2015, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 martie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco